

lalkozik az állami pénzügyekkel. Költségvetést készíteni most a háboruban lehetetlen. Statisztikai adatokkal kimutatja, hogy Magyarországnak 25 milliárd adóssága van, amelynek egy évi kamata egy milliárdot tesz ki. Az új adók ennek fedezésére nem lesznek elegendők, tehát szükséges, hogy kevesebbet fogyasszunk és többet termeljünk. Beszélte még az élelmiszer kérdésről és a széninségről. Az erdélyi földgáz-kérdés különösen mostan a széninség miatt aktuális. A miniszterelnöki jelentést nem veszi tudomásul.

Lélay Ernő a háboru okaival foglalkozik, majd rátér a választójog kérdésére. Nem tartja elégségesnek, hogy csak a katonák kapjanak választói jogot, hanem teljesen ki kell terjeszteni azt. A miniszterelnöki jelentést nem veszi tudomásul.

Az elnök ezután ismét szünetet rendelt el. Szünet után *Simonyi-Semadam* Sándor kérte, hogy beszédét legközelebb mondhassa el. Az engedélyt erre megkapta. Az elnök az ülést berekeszti és a legközelebbi ülést március 12-ikére tűzte ki, amikor folytatni fogják a miniszterelnöki jelentésről szóló vitát.

POLITIKAI HIREK.

*

Budapestről telefonálja tudósítónk: A képviselőház a jövő héten szünetel. A legközelebbi ülés március 12-ikén lesz. Az ellenzéki körökben úgy vélekednek, hogy a miniszterelnöki jelentés vitája még hosszú ideig el fog tartani, mert negyvennél több szónok iratkozott fel.

A parlamenti folyosón arról beszéltek szombatán, hogy gróf *Bánffy* Miklós összeférhetetlenségi ügye miatt le fog mondani mandátumáról és ez esetben kinevezné a kormány az összes színházak intendansává és a főrendiházban kapna helyet. Az üresedésbe jövő kolozsvári kerületben az ellenzék *Apáthy* István egyetemi tanárt, vagy báró *Wesselényi* Ferencet fogja felléptetni, míg amunkapárt *Deák* Péter, vagy *Kiss* Mór egyetemi tanárokat jelölné.

VÁLASZ A LACONIA ELSÜLYESZTÉSÉRE

Berlin, március 3. A Vossische Zeitungnak jelentik Rotterdamból: A Times washingtoni távirata szerint Wilson a Laconia elsülyesztésére egyelőre csak a kereskedelmi hajók fölfegyverzésével fog felelni. A Morning Post szerint kétséges, vajjon Wilson megragadja-e az iniciatívát, ha a közvélemény nem követeli a háborút.

ANGLIA ÚJ TENGERALATTJÁRÓKAT ÉPÍT.

Rotterdam, március 3. A Reuter-ügynökség jelenti Washingtonból: A szenátus elfogadta azt a javaslatot, amely hitelt engedélyez kereskedelmi hajók és új tengeralattjárók gyors építésére. A vita során Lodge szenátor kijelentette, hogy Amerika olyan helyzetben van, amely a legrövidebb idő alatt háborúra vezethet.

Mikor a polgármester huszárja igazítja el a feleket.

— Igaz történet egy szobaurról és a beszállásolási költségekről. —

(Saját tudósítónktól.) Hogy a háboru miatt az asszony magára maradt, — az ura bevonult, — úgy találta, hogy neki egymagának nagy a háza s mivel alkalmas bérlő ki-nálkozott, elhatározta, hogy a saját házát bérbe adja, ő maga meg a háboru idejére kivesz egy egyszobás-konyhás kis lakást. Keresett is, de az egész városban nem talált a gusztusára valót. Az egyik északi fekvésű volt, a másik udvari, a harmadiknak csak a konyhán keresztül volt a bejárata, a negyediknek meg már nagyon kopott volt a festése és a kipingáltatást a házigazda nem vállalta, egy szó mint száz: az asszony nem költözött ki a házából. De különben is mentő ötlete támadt s nagyon elesodálkozott rajta és haragudott is magára, hogy nem mindjárt azon kezdte, hogy az egyik szobát kiadja. Igen, igen, ez kitünő ötlet: majd tart szobaurat. Az egyik szobát — két szoba, konyha, kamra az egész ház — kiadja és havi harminc koronában állapította meg a bérét. Ez háromszázhatvan korona egy esztendőre s így Péterfiné nagysága továbbra is a saját házában fog lakni és — olesón.

Kiakasztotta tehát a kapura: „Csinosan butorozott szoba azonnal kiadó.“ A cédula csak lógott-lógott a kapun, de Péterfinéra hétszámra se nyitotta senki az ajtót a butorozott szobáért. Pedig már öt koronát engedett is titokban a bérből annak a szoburnak, aki majd — lesz. Ha lesz.

Végre mégis. Egy nagyon jóképű kereskedősegéd kopogtatott be egy szép nap Péterfiné nagyságához. A szoba ugylátszik megfelelt a segéd ur igényeinek is, zsebének is és kivette. S csak természetes, hogy ha Péterfiné már akkor engedett öt koronát a bérből, mikor a szobaur csak képzeletében élt, most, hogy az kézzelfogható valóság, még leengedett öt koronát s a kereskedősegéd-szobaur havi husz koronát fizetett, de azt pontosan. A ragyogó szemű, csinos arcú és épenességgel nem öreg hadiözvegynek elvégre van szíve és hogyne esnék meg az, az ilyen kisfizetésű magánhivatalnoknak, aki ráadásul még nagyon csinos is. A lehető legkellemesebb szoburnak ígérkezik Szabó ur.

Ugy is lett. Péterfi, a háziasszony ura, mindjárt a háboru elején orosz fogságba került. Öt vigasztalni lovagias kötelessége a szoburnak. Az asszony meg is vigasztalódott. De azért nem kell mindjárt rosszat gondolni... Ő legalább ezt szokta mondogatni, ha barátnői, vagy ami evvel egyértelmű: irigyei a szobaur miatt csipkedték.

Nem tudom, Péterfi adótiszt ur mit szőtt volna az ügylőz, de hát ő nem szólhatott. Azonban háboru van és az kérlelhetetlenül beleavatkozik az emberek legtermészetesebb és legsajátosabb magánügyeibe is. Ha már nem tudta egyenruhába bujtatni az egyébként csinos, de mégis untauglich szobaurat, más módon adta tudtára Péterfinének, hogy mostanában ő, a háboru, az egyedül való hatalom. Egy reggel a levélhordó egyszer csak arról hoz értesítést az asszonynak, hogy az egyik szobát a legközelebbi hónapra át kell

engedni beszállásolásra. Rögtön elszaladt az üzlethez, amelyben Szabó ur „magánhivatalnokoskodott“ és kihivatta:

— Mit tegyünk, mit tegyünk, Szabó ur? — tördelte a kezét.

— Kellemetlen kis ügy! — válaszolt Szabó.

Végül is abban állapodtak meg, hogy az asszony elmegy a polgármesterhez, akinek egyik erénye, hogy az ajtaja mindenki számára nyitva áll. Csak épp akkor volt csukva, mikor Péterfiné odaért. Egy küldöttség járt éppen a polgármester urnál és jó sokáig benn időzött nála.

Idégesen járt fel-alá Péterfiné, úgy hogy Pétör, a polgármester huszárja, megsajnálta és érdeklődött, mi járatban volna a nagysága, mert hátha nem is kell amiatt a polgármester urhoz menni. Hátha ő is el tudja igazítani.

— Hát nézze kérem, — kezdi a panaszos asszony — én egy szegény asszony vagyok, az uram orosz fogságban, messze Szibériában s most tisztet akarnak beszállásolni hozzám a jövő hónapra.

— Nem kell félnie a nagyságának. Nem olyan tisztetek vannak most, mint békében, vigasztalja Pétör az asszonyt. Nem bntják azok a nagyságát.

— Nem is amiatt, de én a szobát kiadtam. Husz koronát kapok érte havonta és nagyon jól jön nekem az a kis segítség.

— Nahát, akkor annál jobb, mondja Pétör. Ha tiszt megy a szobájába, a város huszonkilenc koronát fizet utána havonta, a tiszt maga meg huszonegy koronát köteles érte fizetni, hisz akkor a nagysága husz korona helyett ötven koronát kap. Az mégis csak különbség segítség, mint a husz korona!

— Igaz, igaz, mond zavartan az asszony, de hát én... én... már nagyon megszoktam a szobauramat... De azért ne tessék rosszat gondolni... Nagyon jóra való, szolid, csendes ember. Ugy megszoktam. Nagyon ragaszkodom hozzá és ő is úgy szeret ott lakni nálam.

Pétör, a polgármester szolgálja, egy darabig a fejét vakargatja. Bizonyosan valami jó gondolatot akar kivakarni belőle. Ahogy úgy is lett.

— Hát ha a nagysága annyira ragaszkodik a szobaurához, akkor fizesse meg a megváltást a szobáért. Huszonkilenc korona egy hónapra. Huszat a szobaur fizet. Azt a kilenc korona pótlást ugylátszik megéri a szobaur a nagyságának. Nem olyan sok pénz egy szobaurért, akihez úgy tetszik ragaszkodni. Mi az a kilenc korona?...

— jEnye, igaza van. Majd megfizetem a kilenc koronát s a polgármester urnak sem kell alkalmatlankodnom.

Mikor Péterfiné elhagyta a polgármesteri előszobát, Pétör egyet mosolygott a fekete bajusza alatt. Több önelégültség, vagy több guny volt-e e mosolyban, azt bajos eldönteni.

Legolcsóbb

világítás kizárólag az **OSRAM** izzókörtékkel érhető el, egy próba mindenkit meggyőz róla. Kapható egyedül **FONYÓ SOMA** világítási vállalatnál Kölcsey-u. 4. Telefon 165.